

TOMISLAV ZAJEC

DOROTHY GALE

PREMIJERE
RAZGOVORI
PROTUKRITIKA
MEĐUNARODNA
SCENA
FESTIVALI
TEMAT
PRODUKCIJA
ISTRAŽIVANJE
TEORIJA
SJEĆANJA
NOVE
KNJIGE
DRAME

Tomislav Zajec (Zagreb, 1972.) diplomirao je na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, gdje je i zaposlen kao asistent na Odsjeku dramaturgije.

Dobitnik je druge nagrade *Goran* za mlade pjesnike na Goranovu proljeću 1994. i 1996. godine. Iste, 1996. godine primio je i Hrvatsku književnu nagradu grada Karlovca *Zdravko Pućak* te Rektorovu nagradu za zbirku poezije *Natanijelov dnevnik*.

Do sada je objavio tri zbirke poezije: *Natanijelov dnevnik* u zborniku *U trenutku kao u divljini* s koautorima Vlatkom Grgurićem i Romanom Simićem (1996.), *Sjever-zlatni šut* (1996.) i *Rupa njegova imena* (2000.); i tri romana: *Soba za razbijanje* (1998.), *Ulaz u Crnu kutiju* (2001.) i *Ljudožderi* (2005.).

Autor je šest dramskih tekstova izvođenih u Hrvatskoj i inozemstvu: *John Smith, princeza od Walesa* (1998.), *Atentatori* (1999.), *Svinje* (2001.), *Novi Nosferatu* (2002.), *Mlijeko* (2003./2006.) i *Dorothy Gale* (2007.), a često u kazalištima radi i kao dramaturg.

Za svoju prvu dramu, *John Smith, princeza od Walesa* 1999. godine dobio je Dekanovu nagradu.

Dvostruki je dobitnik Nagrade za dramsko djelo *Marin Držić* – za dramski tekst *Atentatori*, nagrađen je drugom nagradom 2000. godine, a za dramu *Dorothy Gale* prvom nagradom za 2007. godine.

Uvršten je u preglede hrvatske književnosti i antologije: *20 for 2000, Croatian Literature in Jerusalem, Off – line, Different Voices – Eight Contemporary Croatian Plays* te *Odbrojavanje: antologija suvremene hrvatske drame*.

Dramska djela su mu prevedena na engleski, mađarski i poljski jezik.

Osobe:

Žena u komi (52)
Njezin muž (60)
Dečko, rane dvadesete, njihov sin
Mlada žena (27)
Susjed (39)
Farmaceutkinja, kasne tridesete
Čovjek bez sjećanja (42)
Trojica skinsa (17)
Dorothy Gale, djevojčica

Dorothy Gale

Priča o prstenu

Jedna je žena na trenutak skinula vjenčani prsten, a njezin joj se sin prikrao s leđa i ukrao ga. Samo tako. Mislio je malo zaraditi, ukrao ga je naglo, bez razmišljanja, dok nije gledala. Dok nije htjela gledati; jako ju je boljelo u prsima. Njezina su sina na ulici napala trojica skinsa i uzela mu prsten, samo tako. Trojica skinsa prsten su prodala vlasniku zlatarnice u kvartu. On je mislio istopiti to zlato, ali jedna se farmaceutkinja toga dana pojavila u njegovu dućanu i odlučila kupiti baš taj prsten. Ne-dugo potom, nespretno ga je izgubila na radnom mjestu, u ljekarni pokraj velike bolnice. Prsten je u blatu pokraj osvijetljenog izloga s reklamama različitih lijekova pronašao čovjek koji stanuje u jednoj sobi. Taj ga je čovjek kradom ostavio na poklon svojoj susjedi, ženi u koju je zaljubljen. Ona ga je pronašla, u malom paketiću na svom kuhinjskom stolu. Kako se našao tamo, to nije znala. Tek je pomislila kako je to još jedan dar od čovjeka kojeg je već mjesecima promatrala sjediti na drvenoj klupi ispred bolnice. Ona mu je taj prsten na kraju i vratila, uvjeren da nju baš nitko nikad ne može voljeti. A taj čovjek, kad mu se prsten našao na dlanu, istog je trenutka shvatio što promatra. To je prsten njegove supruge. Kako i kad ga je izgubila, nije mogao znati, ali da je njezin, u to je bio potpuno siguran. Samo trenutak kasnije, rekao joj je da ju voli i prsten vratio tamo gdje i pripada – na njezinu ruku.

To je bila ta priča koja je započela točno prije godinu dana, na Silvestrovo.

To je bila ta priča o prstenu.

Soba u bolnici. Žena u koma leži na krevetu. Dugo se ne dogodi ništa, a onda iznenadni nalet vjetrova širom otvori prozor. Prozor nekoliko trenutaka ostaje širom otvoren, a potom ga novi nalet vjetrova podjednako naglo zatvori.

Klupa ispred bolnice. Njezin muž sjedi na klupi i puši. Stiše se u jaknu u koju je obučen ne bi li se zagrijao. Hladno mu je, tresu se. Puši u tišini.

NJEZIN MUŽ: Vraški je hladno.

Soba u bolnici.

ŽENA U KOMI: Hladno i bijelo. Mliječno bijelo. Ali, to nije

novi, to je isto. (Stanka.) Ja sam žena u koma. Sat koji stalno ide, ali stalno i zaostaje. Od ovoga dana, prije točno dvanaest mjeseci. Prala sam suđe i ostala bez vjenčanog prstena. Skinula sam ga s prsta, kao i uvijek. Na staru godinu, prije točno dvanaest mjeseci, kao danas. (Stanka.) Ne znam, nisam sigurna, ne. (Stanka.) Sigurno sam dosad trebala zakržljati. Barem malo. Više nisam ista, to je jasno. 364 dana. 24 sata. 8736 sati. Puno ili malo? (Stanka.) Da mi je samo znati na što sam potrošila sve to vrijeme, kamo je otišlo. Dugo i neprecizno. Sat koji stalno ide i stalno zaostaje i to je stalno u redu. Ali koliko dugo traje to – stalno u redu? I kamo je otišlo? Nije valjda baš sve otišlo samo u mliječno bijelo.

Stan Mlade žene. Mlada žena gleda kroz prozor na ulicu, skriva se iza guste zavjese. Razmiče je rukom. Promatra Njezinu mužu.

MLADA ŽENA: Hladno mu je. Danas mu je hladno.

Tramvaj. Dečko je u gužvi.

DEČKO: Kad ima puno ljudi, onda se zamagle prozori. Uopće se ne vidi van. Ništa. (Rukavicom briše staklo.) Ljudi se boje umrijeti na staru godinu. (Stanka.) Lagano možeš zakasnit, onda kad je sve ovako. Preskočiti pravu stanicu. Okrenuti još jedan krug. Kad bi se barem dogodilo čudo.

Farmaceutkinja se pokušava probiti do izlaza.

FARMACEUTKINJA: Samo malo. Pardon. Oprostite.

DEČKO: Evo.

FARMACEUTKINJA: Silazite ovdje? Ja silazim.

DEČKO: Gdje smo?

FARMACEUTKINJA: Gdje? Moj Bože i stara godina. U tramvaju.

DEČKO: Gdje je tramvaj, prozori su mutni.

FARMACEUTKINJA: Kod bolnice.

DEČKO: Kako znate?

FARMACEUTKINJA: Piše vam na displeju. I govori ženski glas. Ne čujete? (Stanka.) Onda, silazite ili ne?

Farmaceutkinja krene.

DEČKO: Čekajte malo.

FARMACEUTKINJA (okreće se): Da.

Dečko je promatra.

DEČKO: Recite mi nešto lijepo.

FARMACEUTKINJA: Kako?

DEČKO: Recite mi nešto lijepo.

FARMACEUTKINJA: Dajte, otvorena su vrata.

DEČKO: Molim vas.

FARMACEUTKINJA: Pijani ste.

DEČKO: Nisam.

FARMACEUTKINJA: Dajte više, no!

DEČKO: Što?

FARMACEUTKINJA: Ne volim ovako razgovarati s ljudima koje ne znam i koje nikad nisam vidjela. Pomaknite se. Zbogom.

Izlazi.

DEČKO: Ali ja poznajem vas. Radite u apoteci kod bolnice. Ja vas poznajem. A vi mene ne. (Tramvaj kreće dalje. Stanka.)

DEČKO: Gotovo je. Sad su opet zatvorili vrata.

Ulica ispred bolnice.

FARMACEUTKINJA: Užas. Koja gužvetina. Ljudi odjednom putuju na staru godinu, pravi egzodus, kao da će to nešto promijeniti. Od sutra je taj novi početak, danas je još sve po starom. (Prođe auto.) Evo, na! Još me od glave do pete pošpricao auto! Koja luda sreća. Koji dan za dežurstvo, skroz za pozivčanit. Nikad iz ničega još nije ispalilo nešto. Iz ničega uvijek bude ništa. Trebala sam poslušati mamu i ostati na bolovanju. Nisam bolesna, nisam ni bila. Ali svejedno sam trebala. Daj me pusti, mama, idem raditi, dosta mi je potezanja po domu. Sve je to krivo, sve treba biti po starom, dok još uvijek nije ništa novo. Na, do kože sam mokra!

Farmaceutkinja odlazi u ljekarnu, usput se pokušavajući obrisati. Prolazi pokraj Trojice skinsa, oni ju promatraju, pa nekoliko puta fućnu za njom. Ona se okrene, ali odlučni ne reagirati. Njezin muž i dalje sjedi na klupi, puše u ruke.

NJEZIN MUŽ: Još jedan tramvaj.

Tramvaj. Dečko je u gužvi.

DEČKO: Još jedan tramvaj.

Trojica skinsa gledaju za tramvajem.

TROJICA SKINSA: Još jedan tramvaj / A tužno je kako kani odustati / Dječak zarobljen u neobičnom vremenu / Otvori vrata i pozdravi dolazak u svjetlosti / Udahni zrak dok polagano silazi / Pogni glavu u poniznosti / Veličanstvena i jedina istina / Kad bi se barem dogodilo čudo / Nakon što oluja napokon stane / I smiri se veliki vjetar / Budu bijeli oblaci i bude nebo

Stan Mlade žene. Mlada žena gleda kroz prozor. Prolaze Trojica skinsa.

MLADA ŽENA: Kakva je to strka? Što sad oni hoće?

Soba u bolnici.

ŽENA U KOMI: Vani ponovno puše. A kad se napokon smiri vjetar? Kad bi se barem dogodilo čudo.

Ispred bolnice. Trojica skinsa prilaze Njezinu mužu.

PRVI SKINS (Njezinu mužu): Koliko je sati?

NJEZIN MUŽ: Nemam sat.

Stan Mlade žene.

MLADA ŽENA: Jedno vrijeme mi se jednostavno nije dalo.

Inače nisam baš jako neuredna. Nisam lezbijka. U sudoperu je bilo sve manje mjesta, meni se stvarno nije dalo prati. Imam njezne ruke, to oduvijek znam i to je jedino do čega mi je stalo. Njezne i lijepe ruke, inače sam sve drugo samo ne lijepa. Svaki puta kad polagano dotičem zavjesu ne vidi se baš ništa osim onoga što treba. Samo ruke. Njezne, bezglasne i graciozne. Baš ništa drugo. Zato i nisam prala. Znam da nisam lijepa. Inače radim u školi, predajem hrvatski. Nije da volim taj posao, ali mora se nešto raditi. Ja sam ružna učiteljica. Sinegdohalna zavodnica, samo ruke i to je sve. A kad sam se vratila kući, jedne večeri, jednostavno je bilo oprano. Ja to nisam napravila, znala bih, a bilo je oprano. I tako, netko mi je došao. (Stanka.) Da sam lijepa, sad bih sigurno slavila Novu godinu. Bilo bi: tratata, pam-pam-pam! (Stanka.) Kad bi se barem dogodilo čudo. (Stanka. Potom, zvonu na vratima.) Tko je sad?

Soba u bolnici.

ŽENA U KOMI: Nikad nije pričao o tome što se tamo događalo. Pitala sam ga ja, ali samo bi rekao da je bilo teško. Samo to. Kao da ne znam da je bilo teško. Bio je rat, to ne može biti drugačije nego teško. Čitala sam da drugi znaju biti nasilni, urlati, da imaju ružne snove. Izađu u dvorište, usred noći, tresu se i legnu na bombu. Umotaju se u zastavu dok ne ostanu bez zraka. Ili se poliju benzinom. Ne moj muž. Nikad nije ništa govorio o tome. Bio je u ratu i to je bilo jako davno. Jedino što sam znala. 16 godina. 5824 dana. 139 776 sati. Koliko je to davno ako i dalje boli? Ali nisam pitala. On je bio kod kuće, ali nije bio, ja sam ga vidjela, ali ga nisam vidjela. Tako je to izgledalo, kao da živiš s fotografijom. Samo je velika i hoda. Velika je i hoda, ali ne govori. A sad znam sve. Čudno je da žena ponekad mora biti u koma kako bi napokon saznala neke stvari.

	<p>Otvaraju se vrata, ulazi Njezin muž. Trese se od hladnoće.</p> <p>NJEZIN MUŽ: Bok. Došao sam se malo ugrijati. Samo minutu. Onda se vraćam. (<i>Sjeda pokraj nje. Stanka.</i>) Danas. (<i>Uhvati je za ruku.</i>) Doći će.</p> <p>Stan Mlade žene. Mlada žena i Susjed. Promatraju se bez riječi u opipljivoj neugodi. U pozadini buka s televizora. Duga stanka.</p> <p>MLADA ŽENA: I tako, onda... Stanka.</p> <p>SUSJED: S-s-s-smetam vam, malo. MLADA ŽENA: Ništa nisam radila. SUSJED: V-vidim da s-s-smetam. MLADA ŽENA: Ne, stvarno. SUSJED: N-n-n-n-nne spremate se? MLADA ŽENA: A gdje bih se spremala? SUSJED: Stara je g-godina. MLADA ŽENA: Ne, ne. Ja ne. (<i>Stanka.</i>) A vi? (<i>Stanka.</i>) Kakva je to buka? SUSJED: M-m-m-moja mama. MLADA ŽENA: A što to? SUSJED: T-t-t-t... MLADA ŽENA: Razumijem. SUSJED: Što? MLADA ŽENA: Ne znam, oprostite. Prekinula sam vas. (<i>Stanka.</i>) Rekli ste? SUSJED: T-t-t-t-elevisor. Ne čuje d-dobro. No-novogodišnji program, p-p-pa poglasni. MLADA ŽENA: A. Da, zna biti dobrih emisija. Jako dobrih. (<i>Stanka.</i>) I meni su zgodne. SUSJED: S-smeta vam. MLADA ŽENA: Ne, ni govora. Stanka. SUSJED: O-o-o-onda, idem ja s-sad. Susjed krene. MLADA ŽENA: Traka! SUSJED: M-m-molim? MLADA ŽENA: Ljepljiva traka za poklone, tu je, rekli ste da vam treba. To ste došli posuditi. SUSJED: D-d-da. Jesam, hvala. (<i>Uzima traku.</i>) D-d-d-doviđenja. V-v-vidimo se z-z-za go-godinu dana. MLADA ŽENA: Putujete? SUSJED: Š-š-š-šala. Znaite ono, stara, pa no-nova. Stanka.</p>	<p>MLADA ŽENA (<i>osmjehne se</i>): Vidimo se. Susjed izlazi. Mlada žena naglo odlazi do prozora, odmiče zavjesu, gleda kroz prozor.</p> <p>MLADA ŽENA: Evo ga na. Sad je otišao. Ali, ja imam prsten. Imam prsten.</p> <p>Ljekarna pokraj bolnice. Farmaceutkinja iza pulta, u bijeloj kuti.</p> <p>FARMACEUTKINJA: Ne znam, nisam sigurna. Sve je nekako čudno i krivo i malo. Od migrene, valjda. Koji šugavan dan za dežurstvo. Nije da sam bolesna, ali trebala sam ostati doma, na bolovanju. Jutros, kad sam ustala, mama mi je rekla: "Ti bi stvarno napokon trebala upoznati nekoga." Bože mili, mama, daj, pusti me više. Znam da to nije razlog za bolovanje. Kako su mali ovi lijekovi, koga bi ikad zapravo mogli izliječiti? A možda je to samo depresija od blagdana. I migrena. Kad bi se barem dogodilo čudo. (<i>Posprdno.</i>) Čudo, baš! Sve je malo i zidovi vise. Osjećam da sam trebala ostati doma. Umjesto toga, sad si fino imam. Ovdje sam, i samo živčanim. Trebala sam ostati doma. Tramvaj. Dečko je u gužvi. Čovjek bez sjećanja se probija do izlaza. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Silazite? DEČKO: Ne znam. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Kako ne znate? DEČKO: Nisam baš siguran. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Kako niste sigurni, da ili ne? Sad će stanica, blizu smo vrata. (<i>Stanka.</i>) Onda mi se malo pomaknite, ja idem dolje. DEČKO: Ne znam gdje smo sad. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Na stanici kod bolnice. Pa vidite valjda kroz prozor. Niste oštećena vida, gledate me i trepćete kako treba, vidim da niste. (<i>Stanka.</i>) Dječak ostaje na mjestu.) Onda? DEČKO: Morate čekati da se zaustavi do kraja. Inače je opasno. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Opasno je ako želim sići, a nisam se uspio pripremiti. Pa sve bude navrat-nanos. To je onda opasno. (<i>Stanka.</i>) Dopustite. No? Maknite mi se... DEČKO: Recite mi nešto lijepo. Stanka. Čovjek bez sjećanja ga zbunjeno promatra. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Zašto? DEČKO: Uvijek za to treba neki razlog?</p>	<p>ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Ne znam. (<i>Stanka.</i>) Ne. DEČKO: Onda. Stanka. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Kad čovjek preživi nešto strašno, onda se veseli sitnicama. DEČKO: Čovjek kao vi? ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Kako? DEČKO: Vi se veselíte sitnicama? Čovjek bez sjećanja zatečeno zastane pa pobjesni. ČOVJEK BEZ SJEDANJA (<i>grubo</i>): Mičite se s vrata. Vrata se otvaraju. Čovjek bez sjećanja izlazi. Stanka. DEČKO: Nisam htio. Stvarno. Vrata se zatvaraju. Ulica ispred bolnice. Tramvaj kreće dalje. Čovjek bez sjećanja izlazi, prolazi pokraj klupe na kojoj je ponovno Njezin muž. Njezin muž promatra tramvaj. NJEZIN MUŽ: Još jedan. Čovjek bez sjećanja zastane. ČOVJEK BEZ SJEDANJA: Molim? NJEZIN MUŽ: Ništa. Oprostite. Soba u bolnici. ŽENA U KOMI: Samo tako. Jednog jutra sjeo je pokraj mene i počeo govoriti. Stan Mlade žene. Mlada žena u ruci drži prsten. MLADA ŽENA: Samo tako. Jedne večeri sam ušla u kuhinju i pronašla prsten na stolu. ŽENA U KOMI: Sve mi govori, odonda. Unatrag, sve što je bilo. Fotografije je našao u jednoj kutiji. Mislio je da ih je spremio zauvijek, ali stvari ponekad pronađu tebe. A ne obrnuto. Otkad sam ovdje, počeo je gledati u te fotografije, pisati na poledinu sve ono što se dogodilo, da ne zaboravi. Počelo je tako da je uzeo čitav snop. To je strah da ne odustaneš. Da mogu, to bih mu rekla. Dok mi govori, razmišljam: koliko je lakše sve ispričati satu koji stalno zaostaje nego vlastitoj ženi? Možda bih trebala biti ljuta. Rekao je, sjećam se prve fotografije koju sam uzeo. Dobro se sjećam, sjećam se prve. I još je rekao, kad bi se barem dogodilo čudo. Ulica. Nagli zupuh vjetra. Smiruje se podjednako naglo. Sasvim na dnu ulice pleše djevojčica Dorothy Gale.</p>	<p>Stan Mlade žene. Ona gleda kroz prozor. MLADA ŽENA: Odjednom se smračilo. Kakva je to strka u daljini? On je ponovno vani, kao da se samo ušao ugrijati. Netko pleše, već su pijanci. Kakva je to strka, gdje su mi naočale? Ulica. Njezin muž pali cigaretu. NJEZIN MUŽ: Pala je na pod i završila pokraj mojih bosih nogu. Tako je sve to započelo. Ponovno u mojim rukama, čitav snop fotografija. Da se ne uplašim. Da ne odustanem. Desetak muškaraca u maskirnoj uniformi. Evo, pogledaj, stojimo ispred tenka. Svaki od nas ima oružje u ruci, svaki od nas drži ga na drugačiji način. Ruke s dva ispružena prsta prema nebu. Što god se dogodilo, ovdje izgleda završeno. Izgleda kao odmor. Izgleda kao pobjeda. Neki oko glave imaju maramu. Gdje sam ja. Evo, tu sam ti ja, i ja nemam. U desnoj nozi osjećam jak grč. Kao onda. Samo, sad sam pokraj tebe. Jedan crveni mrav s poda samo tako ušeta na skliksu površinu tenka. Samo tako. Na poledinu sam zapisao: čitav sam život volio pecati. Ulica. Ušetaju trojica skinsa. Prilaze Njezinu mužu. PRVI SKINS: Imate cigaretu? Njezin muž mu da cigaretu. DRUGI SKINS: Imate cigaretu? Njezin muž mu da cigaretu. SREĆI SKINS: Imate cigaretu? Njezin muž mu da cigaretu. Trojica skinsa kreću dalje. TROJICA SKINSA: A sada? / Kako ćemo prijeći rijeku / Pitala je mala djevojčica / To će biti sasvim lako / Izgradit ćemo splav od drvenih trupaca / I u trenutku se naći na drugoj obali / Drugoj strani ogledala / Vrijeme je za prvi blistavi susret / Tvoje ljepše oči; sigurno možeš vidjeti / Dolazak kristala istine / Stari svijet nestaje u silnoj svjetlosti / Bude velika toplina, promatraj u strahu / Kako prava vojska dobiva rat Stan Mlade žene. Ona je stavila naočale i gleda kroz prozor. Sve jači ton televizijske emisije iz susjednog stana. MLADA ŽENA: Evo ga, sad je prestalo. Tko zna što je to bilo. (<i>Odmiče se od prozora. Stanka.</i>) Počelo je sa sudom. S čistim tanjurima i opeglanim bluzama u mom ormaru. Možda peglam u snu, možda sam ipak mješetar. Ali onda je došao taj prsten. Samo tako. Jednog</p>
--	---	---	--	---

PREMIJERE
RAZGOVORI
PROTUKRITIKA
MEĐUNARODNA
SCENA
FESTIVALI
TEMAT
PRODUKCIJA
ISTRAŽIVANJE
TEORIJA
SJEĆANJA
NOVE
KNJIGE
DRAME

zagrcne.) Nisam probala. Čula sam, pričaju, govore. Trebala bih probati. Možda bih. (Toči alkohol sebi i Dorothy. Piju.) Čin-čin. (Stanka.) Znaš što? Ti baš puno piješ. A ja ću prestati.

Ulica ispred ljekarne. Čovjek bez sjećanja skida zlatarsko povećalo.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Kad su me nazvali, ja sam... Onda su mi rekli da je bila nesreća i je li ona moja kći, ali niste mi rekli ime, recite mi ime, puno ih ima takav isti crveni kaputić, pa su mi... Kad su me doveli, bio je mrak i bio je jarak i dvije male čizme virile su iz tog nanosa zemlje, puno ih ima iste crvene čizmice, recite mi ime, još jednom mi... Kao da je bio veliko tornado, a ona je djevojčica, je li to vaša djevojčica, je li to vaša mala curica, i ja sam je... neki auto, nije se zaustavio, uopće nije stao..., a gdje si išla, gdje si ti uopće išla, gdje si išla... "I? Platila sam ga, što hoćete? Znali ste to? Uvijek to radite? Progonite ljude koji izgube vaš nakit? Ja sam ga platila i bio je moj. A onda sam ga izgubila. Što sad hoćete od mene? Prestanite mi to nabijati na nos! Izgubila sam ga. Izgubila sam ga. Nisam htjela, ali jesam! Što je sad to? Recept. Ono što smiruje. Po to sam došao. Zašto to niste uzeli prije? Nego pastile. Prepoznao sam vas. I onda? Nisam htio da pomislite..." (Zastane, izvadi sedativ i stavi ga u usta.) Ovo ne pomaže. (Izvadi još jedan sedativ i strpa ga u usta.) Uopće ne. (Izvadi još jedan sedativ i strpa ga u usta.) Ne. (Izvadi još jedan sedativ i strpa ga u usta.) Ne.

Susjedov stan. Susjed sjedi usred buke koja dopire s ekrana iz majčine sobe. Susjed duugo sjedi, pokušava nešto reći ali ne uspije. Pokušava, ali nikako ne može. Pokušava, ali ne ide.

Ulica ispred bolnice.

NJEZIN MUŽ: Vraški je hladno.

Stan Mlade žene. Mlada žena je sama i gleda kroz prozor na ulicu.

MLADA ŽENA: Hladno mu je. Danas mu je hladno. Danas, ali više ne.

Mlada žena naglo i odlučno izlazi.

Ulica ispred ljekarne. Trojica skinsa se maskiraju u leteće majmune. Dorothy Gale im dodaje odjeću.

TROJICA SKINSA: Ujak Henry i ujna Em / Predstavnici nepokazanog logosa / Dorothy leti na ciklonu / Što je

grčka riječ za zmijin rep / Rep zmije izašle iz Raja / Put od žute cigle / Savršeni metal – zlato / Izvor mudrosti Iluminata / Gubitak razlike privida i zbilje / Ništa nije kako se u početku čini / Preko duge sa svojih sedam boja / Hipnotičko sredstvo u svijetu magije / Leteći majmuni stanuju u predgrađu / Poganski idoli s umetnutim krilima / Odrasli i hrabri nemaju više vremena / Sve je na djeci, neka budu vrijedni i učine svoje / Poslije će slaviti, kasnije, onda

Trojica skinsa sad su potpuno prurušeni i spremni za pljačku. Vade skakavce. Ulaze u ljekarnu.

Ulica ispred bolnice. Mlada žena izlazi na ulicu i dolazi do klupe. Dugo stoji.

MLADA ŽENA (napokon): Ovoga puta sam ovdje. I čekam. (Stanka.) Stvarno je hladno. (Stanka.) Ovoga puta sam ovdje i čekam.

Susjedov stan. Susjed sjedi na stolici. Dorothy sjedi na stolici pokraj njege. Ne govore. Okruženi su bukom televizora.

SUSJED (napokon): B-b-b-bio je u blatu, sa-samo tako. Č-č-č-čiji je to prsten. O-o-o-oprao sam ga, ja-jako. I-i-izgledao je kao n-n-nov. Mo-možda je n-n-n-ekome ispaao iz ku-kutijice. M-m-m-možda ga nitko ni-nije nosio. T-t-t-trebao sam ga o-ostaviti s-s-s-s porukom. T-to sam proma-mašio. Trebao sam n-n-n-napisati: "A-ako je vo-voljeti te pogrešno, n-n-ne želim ni-nikada b-b-b-biti u pravu!" Što ti mi-misliš? (Dorothy ne odgovara.) Z-znam. N-n-n-nikad nije pre-prekasno. To m-mora b-b-b-b-biti tako. (Stanka.) I-i-i-išao sam u crkvu p-p-p-prije. I m-m-m-moj svećenik b-bi rekao, č-č-č-č-često bi re-rekao: A-a-ako ti vi-vidiš njih i o-oni vi-vide tebe. Ra-razumiješ? Ako ti – o-oni tebe. (Zastane.) Ja nju vi-vidim. A z-zašto onda o-ona... (Potone u vlastite misli, potom se trgne i vikne.) S-s-s-s-stišaj, mama!

Tramvaj. Dečko je u gužvi. Čovjek bez sjećanja se probija do izlaza.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Silazite?

DEČKO: Ja vas poznajem.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Danas je stara godina. Svatko svakoga poznaje.

DEČKO: Već ste bili ovdje.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Dajte samo malo. Ovo je moja stanica.

DEČKO: Morate me se sjećati.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Ne.

DEČKO: Dugo sam tu.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Silazim.

DEČKO: I ja bih trebao, ali ne znam gdje smo.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Gdje smo.

DEČKO: Da.

Stanka.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA (pogleda ga pa započne): "Na stanicu kod bolnice. Pa vidite valjda kroz prozor. Niste oštećena vida, gledate me i trepćete kako treba, vidim da niste. Onda? Morate čekati da se zaustavi do kraja. Inače je opasno. Opasno je ako želim sići, a nisam se uspio pripremiti. Pa sve bude navrat-nanos. To je opasno. Dopustite. No? Maknite se..."

Zastane. Dečko shvati da je Čovjek bez sjećanja upravo izrecitirao njihov prošli razgovor. Nekoliko trenutaka se promatraju, završavaju ga zajedno.

DEČKO I ČOVJEK BEZ SJEĆANJA (zajedno): ... "Recite mi nešto lijepo."

Stanka.

DEČKO: Znao sam da se poznamo.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA (mirno): Makni se, dečko. Imam pištolj.

Dečko se pomiče. Čovjek bez sjećanja se progura i napokon izlazi. Vrata se zatvaraju, Dečko nastavlja dalje. Duga stanika.

DEČKO: Danas je stara godina. Danas svatko ima pištolj. Soba u bolnici. Njezin muž sjedi pokraj kreveta. Hladno mu je.

NJEZIN MUŽ: Sad sigurno prolazi još jedan. Dok sam tu.

ŽENA U KOMI: Više nije važno.

NJEZIN MUŽ: On je takav jer sam i ja takav. Sve vrijeme sam bio tu, ali negdje drugdje. Nikad me nije imao i sad je takav. Zbog mene.

ŽENA U KOMI: Ti si drugačiji, nikad nisi bio takav. Čitaj mi.

NJEZIN MUŽ: Sve sam ti pokazao, ovo je zadnja.

ŽENA U KOMI: Čitaj.

NJEZIN MUŽ: Stvarno. Ovo je zadnja. Evo. (Čita. Teško.) Snimljeno nakon logora. Stajičeva. Nakon razmjene. Jedan. Devet. Devet. Dva. Ljeto. Vraćam se točno na Veliku Gospu. Sakupljam stari otpad po Dubravi. Dobivam dvije spomenice. Čujem za dečke koji se spremaju na Ličko bojište. Tamo će još biti vatre. Ona mi kaže: "Ako odeš, onda..." Nikad ne završi rečenicu.

Ipak idem. U autobusu prema frontu, svaki put pomislim da je zauvijek. Jednom će biti i u to sam siguran. Daleko od Zagreba, ponovno je kasno ljeto, toplo. Mirujemo na čuki. Svi kažu, nešto će se dogoditi. Nešto. Nešto dobro, samo ako budemo strpljivi. Kako da joj kažem, a da razumije? Možda uzme maloga i napokon ode. Jer ovdje mi se više ne tresu ruke. Ovdje mogu čekati do beskonačnosti. Kad govorim, još samo ovdje imam glas. Ovdje volim i plačem, vidim nebo i ono je jako plavo, ovdje živim. Ovdje još ništa nisam izgubio. Čekamo. (Spušta razglednicu. Stanka. Jedva izgovori.) Nema više.

Duga stanika.

NJEZIN MUŽ (ustaje, jedva se suzdržavajući): Idem ti ja sad. Znaš, ovo je sve trebalo prije je drugačije. Ovo je trebalo... Ja sam te razočarao, zato se sve to...

ŽENA U KOMI: Kad se dogodilo, zaštitio si sina. To očevo rade. Moraju.

NJEZIN MUŽ: Idem.

ŽENA U KOMI: Vani je hladno.

NJEZIN MUŽ: Idem ti ja.

ŽENA U KOMI: Ako odeš, onda se bolje i vrati. To ti nisam rekla – ako odeš, onda se bolje i vrati. Nisam. Ali sam trebala.

Njezin muž zastane. Vratu se do kreveta. Počne plakati.

Ljekarna. Trojica skinsa skakavcima prijetu Farmaceutkinji.

TROJICA SKINSA: Amonij-nitrat i dizel gorivo / U idealnom omjeru / 80% oksidatora, 20% goriva / Brzina detonacije 3400 metara u sekundi / Lijevani trotil aktivira se prešanim trotilom / Osnove fizike za početnike / Upaljač na otklon / Pet stupnjeva do pucanja opruge / Inicirajuća kapsula udara u DK 8 / Iduća stanica – eksplozija / Platit će onim što su sami stvorili / Zlo se vraća na svoj početak / Hodajuće bombe spašavaju svijet

FARMACEUTKINJA: Vi to meni prijetite eksplozivom?

PRVI SKINS: Gospođo, nema potrebe za nasiljem.

DRUGI SKINS: Samo dajte lov.

SREĆI SKINS: Dajte tablete.

PRVI SKINS: Dajte nakit.

Stanka.

TROJICA SKINSA: Onda?

Stanka.

<p>FARMACEUTKINJA: Nakit, od svega baš nakit? TROJICA SKINSA: Lovu, tablete ili nakit. FARMACEUTKINJA: Nakit. Da. Imala sam nakit. Prsten. Aha. Imala sam ga. TROJICA SKINSA: Dajte. FARMACEUTKINJA: Ne. TROJICA SKINSA: Dajte. FARMACEUTKINJA (<i>zaurla</i>): Izgubila sam ga, kretenčine, u redu? <i>Trojica skinsa začuđeno zastanu. Stanka. Ulazi Čovjek bez sjećanja.</i> ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Dobro je, još ste otvoreni. FARMACEUTKINJA: Bože moj. Opet ste tu. ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Radi se o prstenu. TROJICA SKINSA (<i>Čovjeku bez sjećanja</i>): Dajte. FARMACEUTKINJA (<i>Čovjeku bez sjećanja</i>): Zašto vi mene toliko mučite? ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Ne. Ne razumijete. FARMACEUTKINJA: Pazite se, poživčanit ću. ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Donio sam vam novi. Novi prsten. Znate, mi cijenimo svoje mušterije. Sad ću vam ga dati, a onda ću se ubiti. <i>Čovjek bez sjećanja vadi pištolj.</i> FARMACEUTKINJA: Ne dolazi u obzir. Ne pred djecom. TROJICA SKINSA: To je bilo lani / Da, bili smo još djeca / Sad je drugačije. Već se brijemo / Više nismo djeca, sad smo muškarci ČOVJEK BEZ SJEĆANJA (<i>pištoljem mahne na Trojicu skin-sa</i>): Skinut ću i njih, ako vam smetaju. TROJICA SKINSA: Ubio nas je / Nije jako boljelo / Duboko u ljepljivoj toplini / Metak se utopio u koži / Novo čelično srce / Negdje duboko i potpuno stvarno / Tako je izgledalo / Zlo vraćeno na početak / Pet stupnjeva do pucanja opruge / Nakon što oluja napokon stane / Buđe velika svjetlost / Buđe nebo / Hrabri dječaci spašavaju svijet <i>Čovjek bez sjećanja prislanja pištolj na sljepoočnicu.</i> FARMACEUTKINJA: Sad mi je stvarno dosta! Živčana sam do kraja. Svi van! Van! <i>Ulica ispred bolnice. Pokraj klupe. Njezin muž izlazi iz bolnice, dočekuje ga Mlada žena.</i> MLADA ŽENA: Dobro je, u redu je. Nemojte plakati, tu sam. Sad sam tu. (<i>Mlada žena zagrlj Njezina muža.</i>) Dobro je, dobro je, dobro je.</p>	<p><i>Tramvaj. Dečko je u gužvi.</i> DEČKO: Nisam je vidio. Kasnije su na televiziji pustili sliku. Trebao sam je vidjeti, a sve što je bilo jest buka. Kao da je pala iz snažnoga vrllog vjetra, nekakvog tornada. Nakon što oluja napokon stane pa ostane samo svjetlost i nebo. Da. Tako je preletjela preko auta. Ali, tko bi mi to mogao povjerovati? Stvarno nisam htio. (<i>Stanka.</i>) Isključili su displej i na razglas pustili valcer. Kako ću sad znati gdje smo? <i>Kroz gužvu se probija Dorothy Gale i staje pokraj Dečka.</i> DEČKO: Tata je znao. On je odvezao auto, nekamo, više ga nisam nikad vidio. Tata je znao što treba. Uvijek je znao. Mama mu kaže – otkad si se vratilo, ti ništa ne govoriš. Isključen si. Kao da ne postojiš. Ali ovo je bilo važno. Napravio je što treba. Kad sam se vratio kući, mama je već bila u bolnici, a tata je pogledao auto. Prestani se tresti. To sam rekao, to je u mojoj glavi, prestani se tresti. Tata je pogledao žuti auto. Pogledao ga je i rekao – ovo se sve dogodilo zbog mene. Jer sam bio, ali me nije bilo. Onda je sjeo za njegov volan i ja više nikad nisam vidio taj žuti auto. (<i>Stanka. Pogleda Dorothy Gale.</i>) Reci mi nešto lijepo. (<i>Nema odgovora.</i>) Silaziš? (<i>Dorothy Gale ga uhvati za ruku.</i>) Ovo je moja stanica. Mislim da je. Moja. <i>Zajedno silaze.</i> <i>Ulica ispred ljekarne. Prolaze Trojica skinsa.</i> PRVI SKINS: Ovo je dobro prošlo. DRUGI SKINS: Da, zbilja dobro. SREĆI SKINS: Odlično. <i>Ulica ispred bolnice. Na klupi sjede Njezin muž i Mlada žena.</i> MLADA ŽENA: Ne. Pustite mene. Dugo sam se spremala, znam što treba reći. Vi nemojte reći ništa, u redu? Malo sam popila, da bude lakše. Dakle. (<i>Rukama napravi gestu.</i>) Ta-dam! Ta-tara-ta-taratam! Sad me vidite i to više nije to. Razumijem. Nema potrebe. Stvarno nema. Sve mi je jasno. Ono su bile ruke, moje ruke na zavjesi i to vas je potpuno zavelo. Zaludilo. Pogledajte, to su te ruke, zar ne? Ruke. Ne ovo lice. Tko se može u to još zaljubiti? Samo budite tiho, sve mi je jasno. Ja to razumijem i zbog toga sam došla. Neke stvari su me dimule, a neke nisu bile potrebne, ali sve je to sad za nama. Ono s haljinom, samo to. To vam je bilo malo neukusno. Muškarci rijetko znaju gdje treba povući</p>	<p>rtu. Ali, zbilja se ne ljutim. Znam da niste ciljali na... U dobroj namjeri, sve sam vam oprostila. NJEZIN MUŽ: A tko ste vi? MLADA ŽENA: I ovo. Ovo vam vraćam. Samo to sam htjela. Nemojte govoriti. Ovo je vaše. <i>Mlada žena mu dodaje prsten. Njezin muž ga uzme u ruku.</i> NJEZIN MUŽ: Odakle vam? MLADA ŽENA: Vi stvarno ne znate tko sam ja. <i>Njezin muž odmahne glavom.</i> MLADA ŽENA: A ovo? (<i>Mlada žena rukama izvede ples ispred njegova lica.</i>) Ta-dam! Ta-tara-ta-taratam! <i>Njezin muž odmahne glavom. Stanka. Mlada žena napokon polagano ustaje. Promatra ga.</i> MLADA ŽENA: Zbogom. <i>Ljekarna. Farmaceutkinja se sprema zatvoriti. Dorothy Gale sjedi ispod pulta.</i> FARMACEUTKINJA: Kad bude, kad se stvarno dogodi, e onda počne, i traje, i traje, i traje, i traje, i nikako stati. Evo, sad sam toliko živčana da bih se mogla polititi benzinom i zapaliti. Samo tako. (<i>Pogleda Dorothy Gale.</i>) Ali ne mogu, zbog ove curice tu. Sjedi, zuri u mene i ni makac. A što se tu može. Čovjek treba istrpeti neke stvari, ipak je stara godina. <i>Dorothy Gale nepomično sjedi.</i> FARMACEUTKINJA: A što je sad to, nešto ti je kod nogice. Vidi, na. (<i>Sagne se i uzime prsten.</i>) Nesretni čovjek, taj zlatar. Ostavio je prsten. A i grlo ga boli. Treba dosta hrabrosti za prosvirati glavu u apoteci. I još na praznik. (<i>Zastane.</i>) Dobro, možda nije hrabar, ali je barem pošten. (<i>Stavi prsten.</i>) Vidi, paše mi. Sjetio se i mog broja. Nije isti, ali ipak. Sigurno bude korisno, kad ideš kroz život i tako dobro pamtiš. (<i>Pogleda Dorothy Gale.</i>) Hvala, curice. Tko zna, možda bi ovako ostao, skriven i zauvijek, a ja to ne bih ni znala. Hoćeš piti malo vode? (<i>Nema odgovora.</i>) Valjda nisi žedna. <i>Stan Mlade žene. Iz susjedstva – buka televizora. Mlada žena ulazi i zatječe Susjeda sa zamotanom paketom u rukama. Ona ga promatra. On joj pruži zamotan paket.</i> MLADA ŽENA: Što je sad ovo? SUSJED: Po-po-poklon. MLADA ŽENA: Ja zovem policiju. SUSJED: Ne. MLADA ŽENA: Ovo je provala. Što je s vama?</p>	<p>SUSJED: Ne. MLADA ŽENA: Kako ne? Provalili ste u moj stan. SUSJED: Jj-ja stanujem vrata d-do. MLADA ŽENA: I onda je to u redu? SUSJED: N-n-nije to... MLADA ŽENA: To vam daje pravo da ovako provaljujete? SUSJED: N-isam mislio da... MLADA ŽENA: Da ću se vratiti? Planirali ste sve ovo. Sve vrijeme... SUSJED: S-samo sam... MLADA ŽENA: Ja sam mislila da ste vi poštena osoba, a vi... SUSJED: O-o da. Jesam. MLADA ŽENA: Ne, niste. SUSJED: Jesam. MLADA ŽENA: Niste i točka. <i>Stanka.</i> SUSJED: O-o-o-o-o-ovo je za vas. <i>Mlada žena ga promatra. Stanka.</i> MLADA ŽENA: Vikat ću. <i>Susjed je pogleda. Ostavlja dar. Izlazi iz stana. Stanka. Mlada žena odlazi do paketa. Trese ga. Otvara. Unutra je daljinski upravljač. Stanka. Mlada žena ga dugo promatra. Ona ga usmjeri prema zidu i stiha buku susjednog televizora. Zuri u zid.</i> <i>Ulica ispred bolnice. Čovjek bez sjećanja sjedi na klupi. Dorothy Gale sjedi pokraj njega. Ljulja nogama.</i> ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Trebao sam to učiniti. Trebao sam, ali nisam mogao. Sve bi bilo drugačije da znam kakva će biti budućnost. Koliko dugo boli i kad prestaje. Ja sam čovjek bez sjećanja, ali i dalje pamtim više od drugih. Mozak neke informacije mora sam blokirati kako bismo mogli preživjeti. Nismo dovoljno jaki, jednostavno je to. (<i>Stanka. Okreće se prema Dorothy Gale.</i>) Ako putuješ na uraganu, kimni glavom. (<i>Dorothy Gale ga nepomično promatra.</i>) Ti nisi Vanda Pandeva, zar ne? Da jesi, ti bi mi sigurno mogla reći budućnost. Čitao sam o tome. "Jedno od njezinih posljednjih predviđanja je ono da će do 2018. godine tramvaji početi letjeti, koristeći solarnu energiju. Zemlja će tada odahnuti, zemlja će počinuti." To zvuči stvarno dobro. (<i>Stanka.</i>) Ti nisi moja kći, zar ne? (<i>Počne plakati.</i>) Nisi, znam da nisi, jer ona nije ovdje gdje je sve ovako, ona je sad dobro. Dobro i smije se. Rakete su u boji, one će joj ispuniti nebo.</p>
---	--	--	--

PREMIJERE
RAZGOVORI
PROTUKRITIKA
MEĐUNARODNA
SCENA
FESTIVALI
TEMAT
PRODUKCIJA
ISTRAŽIVANJE
TEORIJA
SJEĆANJA
NOVE
KNJIGE
DRAME

Soba u bolnici. Njezin muž oprezno ulazi u sobu. Kao da bi se žena u komi mogla probuditi. On polagano prilazi krevetu. Napokon progovori.

NJEZIN MUŽ: Išao sam. Krenuo sam, ali... (Zastane.) Nešto se dogodilo. Nešto sam pronašao. Nešto tvoje.

Njezin muž izvadi prsten i stavi joj ga na ruku.

ŽENA U KOMI: Prala sam suđe, valjda tanjure, kad me zaboljelo, zato ga nisam imala. Ni sad ne znam zašto ga je uzeo. Neke stvari i s ove strane ostaju mliječno bijele. A ja sam se srušila jer mi nije bilo dobro. Postala sam sat koji kasni. I nisam bila tu, ne odmah. Prvo sam bila iznad ceste i gledala sam tvoj žuti auto, ali to nisi bio ti, to je bio naš sin. Pratila sam ga kamo ide. Bila sam lagana jer sam to mogla. Pratila sam ga, a da to nikad prije nisam radila. A onda je naletio na tu djevojčicu. Ona je, kad sam visoko, još manja nego inače. Stane mi u šaku, toliko je mala i ja se više nisam htjela probuditi.

NJEZIN MUŽ: Samo sam ti htio reći. To je tvoj prsten i sad je ponovno tamo gdje treba biti.

ŽENA U KOMI: Volim te. Idi doma. Idi spavati.

NJEZIN MUŽ: Idem spavati. Idem doma. Volim te.

Stan Mlade žene. Susjed sjedi za stolom, nemirno pogledava oko sebe. Nema buke iz susjednog stana. Duga stanka.

MLADA ŽENA (off): U redu. Spremna sam. (Stanka.) No, recite – tri, četiri, sad!

SUSJED: T-t-t-t-t-t-t-t-t-t-t...

MLADA ŽENA (gubi strpljenje): Ma!

Mlada žena ulazi u haljinu koju je dobila od Susjeda.

MLADA ŽENA (bez puno entuzijazma): Tratata, pam-pam-pam!

Susjed je promatra bez riječi. Ona sjedne pokraj njege. Stanka.

MLADA ŽENA: !? (Stanka.) Da čujem. (Stanka.) Slobodno je smijati se.

Stanka. Susjed je promatra. Ona gleda pred sebe.

SUSJED (napokon): A-ako je vo-voljeti te pogrešno, n-n-ne želim ni-nikada b-b-b-b-bitu u pravu!

Mlada žena zuri u Susjeda pa prasne u smijeh. Onda se i Susjed počne smijati pa se odjednom oboje smiju.

Ulica ispred bolnice. Čovjek bez sjećanja i dalje sjedi na klupi. Njezin muž izlazi iz bolnice i prolazi pokraj njege.

NJEZIN MUŽ: Dobra večer.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Sve najbolje.

Njezin muž prolazi dalje.

Ulica. Trojica skinsa.

TROJICA SKINSA: Gdje smo ono stali / Naša vječna tema / Otkrivanje zla u svijetu / Veliki Oz kao mitski junak Oziris / Prvi i jedini gospodar zemlje / Divlje je ljude naučio jesti / Štovati bogove i prve prirodne zakone / Koji je nakon mučkog ubojstva / Postao velikim gospodarom / Tajanstvenog svijeta mrtvih / Ali mi ne želimo tamo / Mi još nismo odrasli / Još smo uvijek mali / Jako mali / Djeca

Stanka.

PRVI SKINS: A kud onda idemo?

DRUGI SKINS: Sad?

SREĆI SKINS: Negdje. Idemo negdje.

PRVI SKINS: Idemo.

DRUGI SKINS: Sad?

SREĆI SKINS: Idemo.

Ulica ispred ljekarne. Farmaceutkinja izlazi i zaključava vrata. Kreće ulicom. Opazi Čovjeka bez sjećanja kako sjedi na klupi. Zastane. Prilazi mu.

FARMACEUTKINJA: Zatvorila sam.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Da.

FARMACEUTKINJA: Kakav dan. A još i stara godina. Kad krene, onda... (Zastane.) Oprostite, malo sam poživčanih. Ono, prije. (Stanka.) Ali. Ako vam još nešto treba. Mislim, iznutra.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Molim?

Stanka.

FARMACEUTKINJA: Ništa.

Stanka. Ona krene dalje.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Sve najbolje.

FARMACEUTKINJA (okreće se): Kako?

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Sve najbolje.

FARMACEUTKINJA: Da, da. I vama isto.

Stanka. Farmaceutkinja krene pa zastane. Vratu se.

FARMACEUTKINJA: Ako želite.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Da.

FARMACEUTKINJA: Ako želite, možete kod mene na čaj.

Stanka.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Hvala.

Čovjek bez sjećanja ustane. Kreću.

FARMACEUTKINJA: Samo da znate. Ja imam mamu.

ČOVJEK BEZ SJEĆANJA: Mislim da je to prirodno.

Stanka.

FARMACEUTKINJA: Vjerojatno ste u pravu. Vjerojatno je.

Soba u bolnici. Dečko sjedi pokraj kreveta Žene u komi.

Dugo sjedi, a da se ne dogodi ništa.

DEČKO (napokon): Reci mi nešto lijepo.

Duga stanka. Vani počinje vatromet.

Ulica ispred bolnice. Dorothy Gale. U jednom trenutku ona dođe na proscenij, sasvim blizu. Svjetla vatrometa. Dorothy Gale tad tri puta udari cipelom o cipelu.

Mrak.